

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

De eo q[uod] dictu[m] e[st] ad eunde[m] B. lob, & co[n]centu[m] celi
q[ui]s dormire facit, & q[ue] uel q[au]lis illa dormitio sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

qui tunc erant uidentes cornuta facie eius fugere potuerint, sicut usque hodie fugiunt illorum posterius, uerum etiam spirituales filii Israel, ex quibus sumus & nos, uix aliquatinus tractando & retractando scripturam eius perspicere possimus, quo tendat claritas uultus eius, quo intendat radij cornuta faciei eius. ¶ Quærenti hoc uel illud respondere debemus, quia cœlestia sacramenta portare tunc non poterat totus fere carnalis mundus. Sic enim tunc erat mundus, quasi puer siue adolescentulus lasciuus atque petulcus, cui pro parte illorum, quibus hereditas promittebatur in semine Abraham quod est Christus, uix posset inueniri pædagogus, qui reprimeret lasciuientes mores eius pœna præsentis, uindicta præsto apparente: ita ut plerisque illorum ignis absumeret, terra deglutiret, serpentinus mors deuoraret. Cum igitur talis esset mundus, quomodo illi competeret reuelata facie uel manifestis sermonibus enarrari rationem cœlorum, describi sanctorum ordines angelorum cum & ipsa, quæ ad homines specialiter pertinent, oportuerit uelari mirabilia splendida spiritualium sacramentorum? Proinde satisfactum sibi esse putet, quisquis illud quærit, cur non saltem Moyses, cui deus facie ad faciem loquebatur, cœlorum istorum rationem enarrauit.

Exod. 34

Responsio ad utranque.

Nume. 16. 21

Exod. 33.

De eo quod dictum est ad eundem beatum Job, & concentum cœli quis dormire facit, & que uel qualis illa dormitio sit. Cap. XIII.

Am nunc ut ad capitulum hic & supra memoratum sermo recurram, quis est ille cœli concentus? Et quæ uel qualis est dormitio eius? Dixit enim, Et cœntum cœli quis dormire facit? Nimirum concentus concors est, & in nullo dissonans cantus, & eiusdem angelicæ cantionis omnis symphonia laus est sanctæ trinitatis, cuius uidelicet laudis summam hanc audiuius in Esaia, Sanctus, sanctus, sanctus, dominus deus exercituum, plena est omnis terra gloria eius, siue pleni sunt cœli & terra maiestate eius. Verus & pulcher concentus chordis omnibus bene extētis, & uocibus cunctis bene consonantibus, ex quo (sicut iam supra dictum est) eductus est coluber tortuosus omni uoce dissonus, omni symphonice contrarius, sibilator non cantor, non præcentor aut succentor, immo quantum in ipso fuit uel est, totius sacre musice corruptor. Quomodo illum talem cœntum cœli dominus deus dormire fecit uel facit? Nimirum deiciendo siue eiciendo de ordine uel choro cantantium illum sæpe dictum & sæpe exorandum colubrum tortuosum, quia dum illum detexit, pacem firmavit, & cœcordiam, fecit in sublimibus suis. Pax illa, cœcordia illa, nonne dormitio est? Quid enim aliud nobis hominibus sancta & mystica lex repromittit, nisi securitatem illam ineffabilem sub uerbo dormitionis? Etenim edetis (inquit) panem uestrum in saturitate, & absque terrore habitabitis in terra uestra. Dabo pacem in finibus uestris, dormietis & non erit qui exterreat. Et protinus ostendens, quomodo uel per quid efficiatur illa dormitio nostra. Auferam (inquit) malas bestias, & gladius non transibit terminos uestris. Malæ quippe bestie sunt maligni spiritus & malarum bestiarum caput est ille coluber, id est diabolus, quorum terminos iam transiit gladius, id est, sententia damnationis æternæ, quam supra iam diximus. Quid igitur in sermone pulcherrimo, in re preciosius, isto quod ait, & concentum cœli, quis dormire facit? O ter quaterque beatus ille concentus cœli, ubi omnis multitudo & concinendo dormit, & dormiendo concinit. Sabbatizat enim & dormitio eius in sabbato est, ipsa requies domini, septima dies domini, & in illam requiem introiit cum concentu interminabili, cum uoce ineffabili, cum extensione infatigabili.

Cœntus cœli concors;

Job. 32

Esa. 6.

Leuit. 26. 11

Esa. 6.

Cæntus hæreticorum discors.

¶ Item de eodẽ concentu, & de uerbis concentus siue cantionis illius, quæ apud Esaiam audiuius, sanctus sanctus sanctus dominus deus. Cap. XV.

Audiuimus (ut supra iam dictum est) uerba quædam concentus siue cantionis illius, sanctus, sanctus, sanctus dominus deus. Quæ pulcher, quæ æqualis tenor in uerbis, quæ certus, quæ stabilis. Nulli gradus sunt hic, nullum momentum incrementi siue decrementi in uocibus istis. ¶ Vnde ergo gradus suos accepit inimica hæretis? Nam ac si concentus ille sic cecinisset, Sanctus, Sanctior, Sanctissimus, & pluraliter addidisset Domini & Domini, non singulariter Dominus Deus, ita sibi gradus fecit, maxime per os Antichristi, ut diceret spiritum sanctum magnum quidem, sed filium spiritus sancto maiore, & deo par